

риградъ, устрои се Българското Княжество. Слѣдъ изминуването на 485 години (отъ паданieto на Търново въ 1393 год.) България пакъ се освободи и възобнови съ побѣдоноснитѣ оржжия на еднороднитѣ Русси, и обнови се въ границитѣ на своята Църква и своята народностъ. Тѣзи граници само малко сж по-широки отъ колкото бѣха установени на Конференцията, взеха се въ по-строга внимание народоописателнитѣ отношения. Споредъ изчислението на Петермановитѣ «Географически Съобщения» новата българска Държава има пространство 3091 [ ] мили. Разширочението на България дори до Албания и Тесалия възбуди между нѣкои Западни народи очудаване а отчасти и ядосване. Но ние вече по-напрѣдъ споменахме литературата на пжтешественицитѣ за тия земи, отъ която става явно, че и тази частъ на новото Княжество, освѣнъ нѣколко хиляди Арнаути, южни Ромжни (Цинцари или Буцовласи) и Гърци, е населена пакъ само съ Българи. Още въ 1845 год. Фалмерайеръ, като поживѣлъ нѣколко недѣли въ Солунъ, написа че околността на този градъ е Славянска дори до Олимпъ, четукъ всѣкой търговецъ е длъженъ да знае колкогодѣ българскій езикъ и че е застрашително това нѣщо «дѣто днесъ голѣмата масса на Македонското селско население съ неговитѣ попове и старѣйшини може да се споразумѣ изведнѣжъ безъ преводачъ съ своитѣ едновѣрци, Московцитѣ, отъ Киевъ, Дорогобушъ и Новгородъ!»*) Обаче Българитѣ тамъ не при-

*) Fallmerayer Fragmente aus dem Orient. Stuttgart 1845, II., 186.